

GRANOLLERS

COMUNIDAD CRISTIANA

SEMANARIO PARROQUIAL
AÑO XXII - NUMERO 576
18 DE FEBRERO DE 1962

Editorial

Desorientación

En la Iglesia actual y al decir esto quiero decir, entre los católicos del siglo veinte, hay señales evidentes de desorientación ante diversos estados de opinión, claro está, dentro de lo opinable. El afán de novedades, sin duda motivado por el progreso de la técnica moderna; las ansias de una urgente adaptación de muchas estructuras eclesíásticas y la amplitud de la crítica y revisión, que se extiende a todos los campos y a toda clase de asuntos, hace recelar a muchos de la ortodoxia o no ortodoxia de este movimiento general de reforma.

El problema es real y difícil cuando los cristianos se acusan mutuamente, olvidando que sólo la Jerarquía puede juzgar acerca de los límites impuestos por la fe o sobre los peligros de desviación.

Importa mucho mantener entre los católicos no sólo la unión por los vínculos de la fe, sino también aquella comunión en la vida que supone unas disposiciones activas de comprensión, colaboración y aceptación mutua de posiciones complementarias. Evidentemente que sin esto no se tendrá una posición de apertura frente a las necesidades apostólicas de nuestro tiempo.

Esta postura y esta revisión general no implica con el «Sentire cum Ecclesia», ya que esta fórmula no significa una fidelidad servil y mecánica a la autoridad jerárquica, sino una fidelidad plena y filial a la Iglesia. Esto es lo que restituye a cada miembro de la Iglesia su parte de vida en el cuerpo total. San Ignacio escribió "sentir en la Iglesia" pero dejó que la traducción de Frusio dejara sentir con la Iglesia. Y no por esto creyó adular su propio pensamiento.

La crítica en la Iglesia sólo puede ser una exigencia de la fe, una exigencia de la fidelidad. Y no obstante esto, es normal que la Jerarquía se preocupe por las manifestaciones de crítica injustificadas o inoportunas, porque un estado constante de insatisfacción o de problemática, mina las fuerzas del espíritu público:

diàleg amb el lector

13 Verges de marfil

No fa pas massa temps —però gairebé ho havíem oblidat, tan accelerat és el ritme i volum de notícies— que tretze aviadors italians, en missió pacífica, foren assassinats al Congo. Ens ho ha recordat, ara, una fotografia que hem vist en la revista vaticana «L'Osservatore della Domenica». Damunt d'una taula, arrenclerades, tretze Verges de marfil ocupaven el primer pla de la fotografia. Darrera la taula, entre altres, una autoritat congoleesa i una d'itiana. Gent al voltant i, en el fons, un avió de les forces aèries italianes. La fotografia reflectia un moment de l'acte de consignar a un representant italià aquelles Verges, esculptides per mans negres, destinades a ser donades a cada una de les famílies d'aquells aviadors assassinats.

Un acte públic —al qual, però, precedí la iniciativa i el treball particulars— que sintetitzava la insolidaritat amb els assassins, malgrat que fossin del mateix país, de la mateixa raça.

Algún dirà «un gest simbòlic, que no costa pas gaire». Potser sí. Però, encara que

simbòlic, no estaria pas malament que d'una manera pública sempre hi hagués algú o alguns disposats a dir-se no solidaria de malifetes —siguin de l'ordre i de la transcendència que es vulgui— realitzades per qualsevol de la comunitat a la qual apertany.

Hi ha fets irremeiables. La mort violenta n'és un. Però d'aquells fets poden deduir-se'n conseqüències i se'n poden aprendre lliçons. I, a més a més, tot això por donar-se a conèixer, manifestar-se exteriorment. Aleshores esdevé un testimoni, i el testimoni sempre pesa.

Pobreza y lujo

Estadísticas recientes situaban a España, uno de los países de renta nacional más baja, en el tercer lugar de la clasificación mundial de naciones respecto a sus gastos superfluos. El lujo y el despilfarro entre las clases pudientes provocan a los que carecen de lo necesario para llevar una vida humana digna y crean una situación patológica en el organismo social.

Dr. Gúrpide
Obispo de Bilbao.

Cultos de la Semana Hoy, DOMINGO DE SEPTUAGESIMA, cultos según el horario de los días festivos. Por la tarde a las 7 Sto. Rosario y piadoso ejercicio de los Siete Domingos de San José.

Acción Católica y Asociaciones Hoy Domingo a las 6 de la tarde reunión de celadores del Apostolado de la Oración

Catecismo Hoy domingo a las 4 clase de Catecismo. A las 5 sesión cinematográfica

Horario de Cultos Domingos y fiestas de precepto: misas desde las 7 hasta las 13 cada hora (a las 9 parroquial). Por la tarde a las 8 misa vespertina. Confesiones durante las misas. Sto. Rosario a las 7 de la tarde. Días laborables: misas a las 8, 9 y vespertina a las 8'30. Confesiones de 7 a 10 mañana. Comuniones de 7 a 10 cada quince minutos. Sto. Rosario a las 7'45 tarde.

Colectas y Donativos Pro Reconstrucción Templo. día 11 feb. 1.590'60
» » » Manuela Serra de Sallés 1.000

Comissions per a la missió de Granollers i responsables de les mateixes

Comissió central. Sr. Degà —Arxiprest, rectors de Fátima, Canovellas, Corró d'Avall, Palou, i superiors de les ordres religioses. Sr. J. Verde i Sr. O. Montaña.

Comissió d'estadística. Sr. Illa i Sr. J. L. Garriga.

Comissió de difusió. (prempsa i radio) Rv. P. J. Maymó i Sr. P. Canal.

Comissió allotjament i serveis. Rvd. P. J. Bautista, Sr. Icart, Sra. Cunillera.

Comissió fàbriques i tallers. Mn. J. Coll, Sr. Jimenez.

Comissió de joventut. Mn. J. Samper. Sr. P. Serra, Srta. M. Molins.

Comissió famílies. Mn. Fr. Adell Sr. Llobet, Sra. Serra.

Comissió econòmica. (oportunitat s'indicarà).

Comissió litúrgia i cants. Mn. Filella i P. Carceller. Sr. Ruera. Sr. J. Corbera.

Comissió infans. Mn. Filella, E. Sala, A. Roura.

Comissió caritat i malalts. Mn. Coll i P. Salvador Martínez Sr. O. Montaña, Sr. Parera.

Nota: Cada responsable ha de formar-se l'equip de treball. Les oficines de la Missió estaran provisionalment al C. Ricoma. 8.

«Quien me sigue no anda en las tinieblas»

Tres etapas sucesivas no llevan progresivamente al pie de la Cruz. Cristo crucificado es "escándalo para los judíos y locura para los Griegos" (S. Pablo) La Iglesia, nos prepara poco a poco para contemplar este misterio.

El tiempo de Septuagésima, después la Cuaresma, después los primeros días de la Semana Santa, por medio de los símbolos de una liturgia cada vez más austera, nos conducirán a la muerte y a la resurrección de Cristo.

SEPTUAGESIMA. El tiempo de septuagésima nos hace meditar sobre nuestra condición terrena, dolorosa,

pecadora. Nos evoca un triple esfuerzo:

1º El esfuerzo de la humanidad entera que en el curso de su larga historia, lucha contra el mal, busca a Dios, como a tientes y quiere construir un mundo mejor.

2º El esfuerzo de Cristo, que durante su vida pública combatió contra Satanás, y funda el Reino de Dios.

3º El esfuerzo que la Iglesia prosigue en cada uno de nosotros, en el combate diario y en todas las dificultades de la vida militante.

Parroquia de San Esteban

Bautismos

Nuria Garrell García; Manuel García Cabanas; Yolanda Parra Lloret; Juan Oña Vilardebó

Matrimonios

Marcos Ruiz Rodríguez con Mercedes Requena Cruz; Juan Requena Cruz con Isabel Guerrero Abelleneda; José Muñoz Saureda con Angeles Pérez España.

Proclamas Matrimoniales

José Criado Almansa y Antonia Ace do Montero; Ramón Massuet Clusellas y Dolores Umbet Corominas; Esteban Sala Cortés y M^a. Teresa Pascual Matas Juan Ant^o. Cano Oliver y Francisca Sola Ruiz.

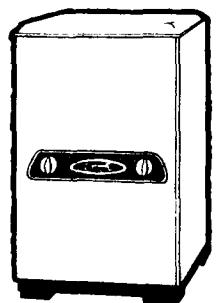
Parroquia de Nuestra Señora de Fátima

PROCLAMAS MATRIMONIALES.

José Criado Almansa con Antonia Ace do Montero.

lavadora equipada con inversor

Percomatic

lavadoras automáticas sistema bombo

Fabricadas por

Distribuidor exclusivo:

Hogar Luz - Granollers

Recco i els seus germans

Què en trauríem de tenir molts bons sentiments i fer molt de bé, si la nostra bondat no estés intel·ligentment ben canalitzada vers un zel objectiu: Déu?

En el film «Rocco i els seus germans» va cridar-me molt l'atenció que l'excess de bondat i de sentimentalisme d'una persona, Rocco, portés o ajudés a portar a perdre a un altre (Simone).

Tots estem ben segurs que de bo no se n'es mai prou. En aquest cas, gairebé vaig arribar a pensar el contrari.

Rocco, jove, ben plantat, bo, sensible, ha viscut sempre una vida de família junt amb la mare i els germans. Tots s'estimen. Un germà comença per diferents raons a anar per mals camins. Ell (Rocco) vol salvar-lo. Mes, com fer-ho? Donant-se tot ell. I així ho fa. Sap que el contracte dels 10 anys al boxeig acabarà amb ell, tant moralment, com física, i malgrat tot s'hi dona. De res no serveixen els diners, el fet d'ocultar-li les faltes i tot allò dolent dels germà, deixar-lo sense la responsabilitat de les seves pròpies culpes... És fatal per ell i sucumbeix... I és quan em pregunto: per què tot el sacrifici de Rocco? Per què tant ser bo? N'era massa? No perquè es ben clar que la vida del cristià no consisteix únicament en fer i obrar segons els nostres impulsos més o menys bons: la vida del cristià, ha d'ésser un reflexe continuat de la vida de Crist, i Ell és bondat infinita, tot amor, justícia infal·lible... No podem mai equivocar-nos si veritablement el seguim.

En Crist i els Evangelis, troben sempre clara i segura la manera de dirigir tot allò de bo que Déu posa en cada un de nosaltres i sols així els nostres sacrificis tindran fruit de redempció.

Paquita

DERBI

65 c. c.

¡Rápido y estable!

Alfonso VI, 61 - GRANOLLERS - Tl. 800

No regateigem

Comencem un temps, dins l'any litúrgic, en que Déu fa la crida a tots els cristians que passen podrien dir, la vida d'una manera vagarosa com en l'Evangeli d'avui, en una plaça on hi ha de tot menys d'estímuls a una vida de fe, una vida transcendent.

I sentirem la veu de l'amo de la vinya que ens invita a anar a treballar al seu camp. I aleshores no podrem regatejar ni un instant perquè sabem que ens darà UN DENARI, moneda que porta acunyada l'efígie del rei, símbol de la visió de Déu en la vida eterna. I aquest serà el premi únic de tots. Tant, si varen treballar dotze hores, com una, perquè una és la recompensa dels qui serveixen Déu de bon cor, sense que hi compti el temps. Si hi ha diferent fruïció d'aquest denari, no deriva del temps que cadascú haurà treballat sinó de la puresa i fervor del cor amb que s'haurà servit.

Però no sabem quants dies ens res-

ten de vida per treballar en la vinya del Senyor. No podem dir, doncs, es peraré a treballar a la fi de la vida, a l'última hora. No fos cas que la crida que ara sentim sigui l'última oportunitat de rebre la recompensa.

No regateigem ni un instant. L'amor no regateja. I a Déu que ens ha dat tants d'anys bon, i dolents, no siguem nosaltres els que i donem els dolents i li regateigem en cara uns quants anys bons.

Aquest temps de Septuagèsima, i la Quaresma després escoltarem la crida de Déu, però tinguem en compte que lo que salva no és la crida, sinó el seguir-la. No tinguem por d'haver fet tard a aquesta crida. Per Déu mai no és tard. Sempre hi ha feina a la vinya del Senyor. Un dia de penitència pot superar en mèrits a un segle d'innocència.

Mn. M. Filella

L'actualitat té un nom: El vol del cosmonauta Glenn

El llançament de la càpsula especial «Amistat-7», ocupada pel tinent coronel Glenn ha estat ajornada per desena vegada.

Els successius ajornaments són, a Occident, motiu de preocupació i ocasió per a recordar l'aventatge que els russos porten als nordamericans en la conquesta de l'espai.

Les comparacions són inevitables, i al·lençans que les diferents o semblants característiques de velocitat, pes, nombre de llançaments seguretat, etc., es comparen també els procediments emprats en la realització de les diverses proves. Especialment, la publicitat americana i el secret soviètic.

Ja sigui fruit de la mateixa contrarietat que produeixen tants d'ajornaments ja sigui influència dels èxits russos i del retard dels americans en aquest camp, el fet és que molta gent defensa el sistema de secret soviètic en contra del sistema de publicitat americana. El primer —es diu— té al seu favor un argument «de pes»: l'eficàcia.

Per ara, permeteu-me creure que és cosa ben discutible que el sistema rus sigui més eficaç que l'americà.

No obstant, i aquest és el punt on volia arribar, les coses humanes no es medeixen només per l'eficàcia, o sigui pel resultat.

Entre diversos procediments igualment licits des del punt de vista moral, no tant sols podem, sinó que devem escollir el més eficaç. Però mai podem escollir un procediment només per la seva eficàcia, prescindint de la validesa moral del propi procediment.

Malgrat tots els excessos, imperfeccions i inconvenients, no podem negar la llibertat de l'home ni el dret del ciutadà a estar informat de la gestió pública, només pel gust de mantenir un secret sobre les dificultats o els fracassos de la comunitat o dels seus governants.

La llibertat no és patrimoni dels febles ni dels temorencs. No és per als infants sinó per als adults. Comporta riscos i responsabilitats que només poden acceptar aquells que, de debò, siguin homes.

Sessió de febrer

La sessió plenària del Centre d'Estudis corresponent a febrer, tingué lloc el passat divendres, dia 9, a l'estatge de la Fundació Pere Maspons i Camarasa.

La ponència, centrada en el tema «Unes notes sobre el Museu de Granollers», fou desenrotllada pel numerari Sr. Pere Font i Padró. Unes notes, però, en les quals es resumia tota la història del nostre Museu en els trenta anys transcorreguts des de l'etapa que en podríem dir pre fundacional, de la que fou ànima l'infadigable promotor del fet cultural granollerí, el malaguanyat pintor en Vicens Albarranch. Història doncs, la del Museu, breu en la seva durada però curulla de realitzacions positives, sense que les vicissituds hi manquin, i en la que hi veiem intervenir els homes més representatius de la cultura local. Les «Notes sobre el Museu», de Pere Font, de contingut dens i interessant, suscitaran en el ple una animada conversa.

Els cronistes del Centre han iniciat llur tasca. Joan Vernet, en la seva crònica, recull tota l'activitat cultural i artística del passat gener. Jaume Viñallonga, dia a dia, va espigolant tots aquells fets, molts d'ells en aparença intranscendents i que mai no seran història, però que reflecteixen el bategar quotidià de la ciutat.

La direcció del Centre notificà l'adquisició, per l'Exm. Ajuntament, de la important col·lecció de periòdics i publicacions granollerines que pertanyia a la família Mayol i de quina conservació, possible ampliació i posta al dia, cuidarà el Centre d'Estudis, així que el material sigui adientment instal·lat a la Casa de Cultura.

El numerari Pere Valverde desenrotllarà la ponència corresponent a la sessió plenària del vinent març. El tema anunciat és: «Estudi de la realitat».

Café-Restaurant

Salamero

Centro Católico - Tel. 701

Meriendas	Helados
Refrescos	Batidos
Desayunos	Polos

Café de calidad - Licores de marca
Alquiler de toda clase de servicio para Banquetes y Fiestas Familiares

Voces de alarma

Insuficiencia de conciencia social en el cristianismo español.

Toma de conciencia

Lo peor no es que un problema exista, sino el pretender ignorarlo o el actuar como si no existiera. Algo —tal vez mucho— de esto está ocurriendo ante dos problemas agudos que presenta el cristianismo en nuestro país: la descristianización progresiva (y no tan sólo en los medios obreros) y la falta de conciencia social de nuestro cristianismo. Ambos problemas están siendo denunciados ahora y basta, por ejemplo, una simple ojeada a la revista "Hechos y Dichos" que los Jesuitas publican en Zaragoza para anotar la señal de alarma. El número 2, de febrero, de este año así nos lo hace ver. Con todo, y por hoy, vamos a limitarnos al segundo problema.

El Obispo de Málaga... y otros

El Dr. Herrera Oria, Obispo de Málaga, publicó recientemente un estudio en el "Osservatore Romano" acerca del catolicismo español, artículo que, si ha aparecido en diversas revistas, no ha tenido el eco necesario en la prensa de divulgación más frecuente para que su llamada a una toma de conciencia acerca de la inconciencia social en el país pudiera ponernos a todos en situación de alerta. El Dr. Herrera, al hacer balance de nuestro catolicismo señalaba, junto a progresos indiscutibles —en vocaciones, en la formación religiosa, etc.— un grave defecto: la insuficiencia de la conciencia social. El estado de paternalismo no ha sido superado, al paso que ninguna reforma seria se ha producido en las estructuras ni en la distribución de los bienes, en orden a un acercamiento de las clases sociales. Como caso límite de todo ello, el grave problema social del campo andaluz. Pero, junto al Obispo de Málaga, otras voces se han elevado para señalar esta deficiencia: A. Malagón ha señalado que "nuestra sociedad tiene una profunda grieta: la injusticia social". El profesor de política social de Madrid, Dr. Federico Rodríguez, afirma que "el espíritu de la Rerum Novarum no ha penetrado ni ayer ni hoy en la sociedad española". Para terminar, D. Miguel Peinado, párroco social de Granada, no vacila en decir que "nuestra clase rica es piadosa y sana en su moral familiar, pero sorda frente a una responsabilidad social".

Un hecho: emigración de buenos trabajadores

No vamos a entrar, hoy, en más honduras. Tras recoger las anteriores voces de alarma, nos concretaremos en poner de relieve un hecho en conexión con lo dicho: la emigración de trabajadores, y especialmente de trabajadores especializados hacia el extranjero, Alemania en particular. El hecho se produce precisamente por cuanto, frente a unos beneficios sociales enormes de la mayoría de grandes empresas, beneficios que aparecen casi como monstruosos en contraste con la situación social general, estos trabajadores, como tantos otros, se ven obligados a un duro esfuerzo para un simple seguir manteniendo "la casa a flote". El trabajo en Alemania, que es el país hacia el que tiende a dirigirse esta emigración importante de mano de obra española, permite, en poco más de un año, la creación de un capital de ahorro bastante considerable al paso que se ha atendido suficientemente a la familia, si ha quedado aquí, y al propio trabajador emigrado temporalmente.

Ahora, conviene esperar que el plan de Desarrollo que se anuncia, así como otras medidas complementarias —que la petición de asociación al Mercado Común deberán acelerar— ayuden a restablecer este equilibrio social que nuestra sociedad, por falta de conciencia social, no ha parecido dispuesta, hasta ahora, a llevar a cabo sin coacciones.

Vida religiosa en medios obreros

El estudio de los factores que la condicionan en el tema de la II Semana de Pastoral Social que se está celebrando en Pozuelo de Alarcón. Participan 90 sacerdotes y religiosos de 36 diócesis españolas, y abrió la sesión primera el obispo auxiliar de Valencia, Dr. González Moraiejo, gran especialista en problemas sociales. Esperamos las conclusiones para poderles conceder la atención que merecen, al tratar de tan esencial problema.

cada setmana un llibre

Esbós d'una teologia de la Missió

Cap granollerí no ignora —i menys els nostres lectors— que la nostra Parròquia ha començat ja els preparatius de la Santa Missió que, ajudant Déu, tindrà lloc dintre del propvenent mes d'octubre. Per tant, creiem que aquest llibre, original del dominic francès A.M. Henry, publicat per l'Editorial Estela, dins la seva col·lecció *Pastoral i Litúrgia*, arriba a les nostres mans en el moment més oportú.

Naturalment, no es tracta pas de cap guia pràctica de com han de celebrar-se les Missions que tenen lloc periòdicament als diferents pobles ja cristians. La idea de l'autor apunta molt més amunt i molt més enllà. Ell mateix ens adverteix al començament del llibre: *Dos grans fets imposen avui, amb urgència, l'elaboració d'una teologia de la missió: d'una part, la creixença prodigiosa de la incredulitat en el món, i d'altra part el poc crèdit concedit, aparentment, en aquest mateix món, a la Paraula de la veritat que ens salva.*

El Pare Henry, doncs, sense cap mena de pretensió dogmàtica, ens fa conèixer, en un breu resum, molt ben meditat i estructural per cert, les línies generals i principals de la Missió, d'aquesta labor importantíssima que té l'Església per tal de portar la Paraula de Déu, en primer lloc i principalment, als incrèduls. Després, diu, és necessària per tot arreu on dintre el flux i el reflux de la vida, la fe es perd, o bé s'afebleix o s'adorm o no arriba.

Ens recorda que el 91% dels catòlics es troben a Europa. En els continents de l'Àsia i de l'Àfrica, on viu la immensa majoria dels homes, amb prou feines, doncs, s'hi compta un 10%. A més a més, els pobles del continent asiàtic són molt prolífics, i l'augment extraordinari de la població (Xina, per exemple, que avui té 600 milions d'habitants, augmenta anyalment uns 18 milions més), comparat amb la creixença dels pobles cristians en conjunt, incrementa de manera alarmant la proporció dels incrèduls en relació als cristians. És, doncs, molt feixuga i urgent la tasca missionera que ha de desenvolupar l'Església arreu del món.

El pare Henry, davant d'aquest panorama, no massa falaguer, fent-se ressò que la predicació de la Paraula de Déu és imprescindible, en tot temps i

en tot lloc, a tots els homes, ha escrit aquest llibre que vol que serveixi d'orientació als apòstols que viuen intensament l'acció pastoral i missionera de l'Església i no sols als apòstols (lleigiers, sacerdots i religiosos) sinó a tots els cristians, ja que, pel sol fet d'ésser batejats, som fills de l'Església i tenim el deure imperiós de l'apostolat, si més no amb el testimoni del nostre exemple.

La lectura d'aquest llibre, mentre la Parròquia va perfilant i arrodonint tots els aspectes de la nostra propera Missió pot ser-nos de molta utilitat. Pot contribuir a donar-nos unes idees més clares de l'essència de la Missió en general i pot sorgir en nosaltres un esperit de més lliurament i de més adhesió a aquesta noble empresa.

I sens dubte ens farà comprendre clarament que una Missió no és ni ha de ser cap esdeveniment estrictament espectacular, com tampoc no ha de consistir en la busca d'un èxit immediat. No hem de convertir-la en una espècie de «Sant de Barri» ni hem de voler que sigui un simple foc d'encenalls, sense cap projecció al futur. Els objectius

han de ser molt més elevats. Interessa, al nostre entendre, principalment, l'actuació conjunta i harmònica de totes les forces catòliques, per tal desvetllar en tothom el sentit religiós, i establir una presa de contacte amb la realitat espiritual de la nostra ciutat en un esforç de claredat i en forma autèntica, real, sense eufemismes ni disfresses.

La Missió té per objecte sembrar, no recollir. Ha d'escampar i introduir idees, mètodes, ferments nous de la manera més ampla i generosa possible. Cal que sigui sempre una acció d'efectes prolongats i permanents. Més endavant, el temps, i sobretot la Divina Providència, fertilitzaran la llavor sembrada. No ho oblidem. Com tampoc que, en aquesta tasca, ningú no pot fer el sord ni el mandrós.

Tornant al llibre, i per acabar, direm que lamentem vivament que en l'edició que comentem figurin tantes errades tipogràfiques. Creiem que val la pena que es posi una mica més de cura. La nostra llengua parlada ja és prou maltractada. Almenys, doncs, que els llibres passin per una revisió conscient i surtin tal com Déu mana. M.

Fitxa del llibre. *ESBOS D'UNA TEOLOGIA DE LA MISSIÓ.* A. M. Henry, O. P. Traducció del francès per Assumpta Corrons, Vda Albó. Editorial Estela (Barcelona) Volum n.º. 6 de la col·lecció «Pastoral Litúrgica». 1.ª edició, novembre 1961. 238 pàgines 55 pessetes.

«Papeles de Son Armandans» i el seu número d'Homenatge a Carles Riba

«Papeles de Son Armandans» és la revista mensual que Camilo José Cela, des del seu refugi mallorquí, dirigeix amb mà ferma i esperit obert a les inquietuds més actuals. Els «Papeles» són una de les nostres millors revistes literàries actuals i a més a més, ens ofereixen amb regularitat uns números monogràfics —no limitats al camp literari, sinó a pintura, arquitectura etc. i a personalitats de gran relleu— de veritable interès i de gran riquesa de contingut.

Així, el número LXVIII ha estat dedicat a un homenatge a Carles Riba. «Serra d'Or» dedicà el primer número de la seva nova etapa al poeta català desaparegut. «Papeles de Son Armandans» arriba amb més retard cronològic però no amb menys interès. Potser, fins i tot, el número d'homenatge de «Papeles de Son Armandans» té un avantatge sobre el «Serra d'Or»: la seva més gran universalitat. Carles Riba no és vist solament en funció del seu paper en les lletres catalanes, sinó en una dimensió autènticament universal. Per altra banda, aquells que escriuen no són només catalans —bé que n'hi hagi un bon nombre— sinó literats de tota la península a més d'algun estranger.

L'homenatge s'obre amb una carta realment —d'antologia— de Camilo José Cela, i segueix —després d'un breu poema de Riba, «Més»— amb una sèrie d'estudis: J. L. L. Aranguren («Carles Riba y la poesia religiosa»); J. M. Castellet («Situación de C. R. en la poesia europea»); Arthur Terry («Algunos sonetos de C. R.»); Joan Teixidor («Les Estances de C. R.»); Juan Petit («C. R., profesor universitario»); Eduardo Valentí («C. R. humanista»); Joaquín Molas («Ideario crítico de C. R.») i J. M.ª Alvarez Blázquez («Carles Riba, poeta en gallego»). Després dels estudis, l'ofrena poètica d'altres poetes a Carles Riba: Josep Carner («A l'ombra de C. R.»); Vicente Aleixandre («En la muerte de C. R.»); Blas de Otero («Condol entredicha»); Aquilino Iglesia Alvariño («Nenia a C. R.»); J. V. Foix («A hir tarda es va escaure.»); José Agustín Goytisolo («Ha muerto C. R.»); Celso Emilio Ferreiro («Pronto por C. R.»); Anthony Kerrigan («Waters of melis»); Pere Quart («Mort de C. R.»); Gabriel Celaya («Ejercicio»); Joan Vinyoli («De cos present»); Blai Bonet («Retrat de C. R.»); Tomàs Garcés («Els ulls») i Llorenç Moyà Gilabert («La correntia»).

Per cloure l'homenatge, el novel·lista Xavier Benguerel ens conta «La última visita de C. R.».

Fallecimiento de D. Sebastián Badosa

D. Sebastián Badosa Campañá, padre de nuestro Párroco, falleció en Barcelona el pasado lunes día 12. Al entierro y funeral que tuvo lugar en la Iglesia Parroquial de San Andrés asistió una nutrida representación de nuestra ciudad. Nosotros desde aquí reiteramos a nuestro párroco el testimonio sincero de condolencia y volvemos a unirnos con él en plegaria común por su padre llamado a la vida eterna.

El próximo martes día 20 a las 8:30 de la tarde se celebrará una Misa funeral por el alma de D. Sebastián Badosa a la que se invita a todos los feligreses

El primer balcón

Primero, en cuanto la fachada tuvo su nueva estructura, la casa mostró al exterior sólo unas ventanas tapiadas. Más tarde, algunas ventanas han pasado a cumplir su auténtica función y las tapias fueron sustituidas por cristales. El lector ya entenderá que hablamos de la casa de la Plaza José Antonio, situada entre el corredor que lleva a la Plaza de las Ollas y la calle del Dr. Riera. Ahora la casa vuelve a ser noticia porque le ha nacido un balcón. Y esto, sino otra cosa, viene a darle nueva amenidad.

Para trabajar en Francia

En la Delegación Comarcal de sindicatos de nuestra ciudad se admiten inscripciones de albañiles y encofradores que deseen ir a trabajar a Francia.

Capilla con letrero

«Capella SANT ROC» Este letrero ha aparecido, hace unos días, en el balcón del chafalán entre la calle San Roque y la de Anselmo Clavé. Nos ha parecido como un signo de lucha por la existencia y como un testimonio de presencia en unos momentos en que nuestras tradicionales capillas ciudadanas han dejado, desde hace tiempo, de significar algo importante en la vida granollerense.

Colas para el autobús

Seguramente hace ya tiempo que el hecho se produce. Con todo, el pasado domingo, al anochecer, presenciamos una larga cola en una de las paradas

de autobús de la línea Palou-Les Franqueses. Es un signo evidente de que Granollers se nos va volviendo ciudad y que los transportes urbanos irán planteando, cada vez más, nuevos e importantes problemas.

Centro de Asistencia Social

Recordemos que este centro se halla ubicado en la calle Ricomá, 8 y que la Srta Asistentat atenderá cualquier consulta o necesidad los martes, jueves y viernes de 2 a 5 de la tarde.

Ilustremos nuestra fe

El pasado día 14 empezó el III curso de iniciación teológica que finalizó el viernes. El tema, que desarrolló Mn

Juan Samper, fue: La práctica del amor al prójimo dentro de la comunidad. Deberes de esposos, padres, hijos, hermanos, maestros, alumnos. La sesión tuvo lugar como de costumbre en la Sala de reuniones de la Casa parroquial

Canto gregoriano

Recordamos a todos los miembros de la Schola Cantorum de nuestra parroquia, que el próximo jueves, el P. Carceller continuará sus charlas de iniciación al canto gregoriano. Al acto pueden asistir todos cuantos deseen contribuir a la digna realización del culto litúrgico. A las 9'30 en la Casa Parroquial.

deportes

Fútbol

En esta ocasión al GRANOLLERS le correspondió el papel de salir al campo de juego como víctima. Propicia, ya que el Tarrasa se presentaba como rival de gran categoría, y de acuerdo con el pronóstico se resolvió el partido. Para justificar el pronóstico diremos que el Tarrasa lleva diecisiete jornadas sin conocer la derrota, es el líder de la competición y uno de los grandes favoritos. El partido terminó 3-0. El Granollers, pese a todo, se desenvolvió bien, presentando lucha en todo momento y demostrando su valía. De haber jugado con la misma fe y entusiasmo en otras ocasiones tendría algún punto más en su casillero. El Tarrasa fue superior a sus visitantes como le corresponde por su situación. Hemos de aceptar este resultado como cosa justa, no por el Granollers sino por el mejor juego del Tarrasa. Este logró un gol en la primera parte y dos más en la segunda, el último de ellos obra del ex Granollerense Vega, actualmente figura en el Tarrasa.

Balonmano

SIGUE EL GRANOLLERS EN SU CAMINO HACIA LA CLASIFICACIÓN para la fase final, ganar en la pista del Artilene, aunque este triunfo fué por la mínima 10-11, lo que indica que el encuentro fué muy nivelado e indeciso. Se llegó al descanso con ventaja de los sabadellenses de 8-7 lo que indica que las dificultades fueron muchas, ya que los del Artilene además de la victoria, buscaron el desquite a la severa derrota que encajaron en el partido de ida, y lo buscaron por todos los medios, aunque al final no salieran airoso en su propósito. Técnica-mente el Granollers fué superior a su ri-

val, tal como nos tiene acostumbrados, por lo que siempre tiene una ligera ventaja a favor, y es que siempre sabe algo mejor que sus oponentes lo que hace.

Baloncesto

Por su parte el At. GRANOLLERS logró un nuevo triunfo, en esta ocasión en la pista del Universitario y por 16-20, lo que les permite ostentar el segundo lugar en la clasificación y a dos puntos del líder. Hay que destacar que los atléticos son por ahora, los máximos goleadores del Torneo, al mismo tiempo que uno de los equipos favoritos del mismo.

El encuentro que enfrentó al GRANOLLERS con el C. C. HOSPITALET, se caracterizó por la monotonía de juego desarrollado. La primera parte del encuentro transcurrió nivelada en el tanteador, más por falta de rapidez y profundidad en el ataque local, que por otra cosa, ya que el Hospitalet dificultó el ataque posicional, dificultad que no logró superar el Granollers. En la segunda mitad, el contraataque funcionó algo mejor que en los primeros minutos, cosa que no dejó notarse rápidamente en el marcador y así fue subiendo del igualado tanteo del descanso, hasta el suficiente 41-29 final. De todas maneras no se presenció un buen encuentro, jugándose sólo a ráfagas; claro que el contrincante no obligaba a más. A esto nos tienen bastante acostumbrados el equipo local, cosa muy agradable, ya que cuando se enfrente a equipos de más juego y calidad, han de jugarse los cuarenta minutos si quiere lograrse algo positivo. De momento el Granollers está virtualmente clasificado para la Liga de Ascenso; habrá que ver lo que la misma nos ofrece.

J. C.

En torno al cine

el
cine en nuestra
ciudad

Iniciando la trayectoria que nos hemos propuesto, vamos hoy a tratar de uno de los factores que influyen de una manera más decisiva sobre la mentalidad juvenil de nuestros días: el cine.

El Séptimo Arte — cuando es arte — es un vehículo de cultura. Es un medio maravilloso que tiende al conocimiento del hombre, que nos ayuda a comprendernos y nos da conciencia de que «no estamos solos». Lo lamentable es que este colosal medio de formación se convierte con la misma facilidad en un arma al servicio del error y la inmoralidad. Pero dejando a un lado esta espinosa cuestión, vamos a enfilar hoy nuestro propósito hacia el cine y la influencia que, como decíamos antes, ejerce sobre la juventud.

El cine influye sobre nuestra personalidad dependiendo de la disposición a dejarse influir. Nada más fácil de demostrar: pues pocas veces vamos al cine con interés por analizar los valores de una película, lo que significaría poseer buenas cualidades de observación y una dosis no pequeña de espíritu analítico...

La mayor parte de los jóvenes que van al cine lo hacen o bien, por un hábito del que no saben prescindir, o bien por que gustan dejarse llevar por la imaginación y pasar así un par o tres de horas desconectados de la realidad. Si examinamos el estado interior de estos dos grupos veremos que los primeros, lo aceptan todo, bueno o malo, están ya tan empapados de cine que les resulta difícilísimo recoger ideas buenas. En cuanto al segundo grupo diremos que, el cine constituye para ellos una evasión y así les parece que la respuesta que da el cine a un determinado problema, es siempre

la mejor; pudiendo ésta no estar conforme con la respuesta cristiana al asunto. Las ideas cuando estamos en estos dos casos penetran por los sentidos hasta el espíritu, sin apenas reparar en ellas, sin que la inteligencia haya actuado. Se filtran hasta el cerebro sin meditarlas y... dentro se quedan, corroyendo la fortaleza moral del alma, lentamente, más sin descanso. Pero además nos ofuscan la visión cristiana de los hechos.

Un grave problema al que nos lleva el exceso de cine, es el de ambientarnos a la pasividad, a lo fácil, a lo que podemos conseguir con poco esfuerzo. De esta manera rehuimos la actitud de alerta de todo cristiano y nos convertimos en seres amorfos, carentes de personalidad, incapaces de tomar ninguna iniciativa y, a riesgo siempre de dejarnos conducir por quien sea. Por que esa facilidad con que el cine nos lo da todo se nos ha metido en la médula y nuestras facultades mentales a fuerza de no actuar, de no utilizarlas en toda su capacidad, se aletargan. Si llegamos a este punto puede ocurrir —y de hecho ocurre— que cuando necesitemos de estas facultades no respondan a nuestro estímulo pues, en lo intelectual como en lo físico hay que entrenarse para «estar en forma».

Frenemos un poco, no nos dejemos llevar solo por lo agradable. Cuando vayamos al cine, sepamos aprisionar las ideas con nuestra inteligencia y sensibilidad. Recordemos, por último, que si sabemos aprovechar lo mucho y bueno que el cine entraña, después de ver una película saldremos enriquecidos, mucho más seguros de nosotros mismos y, preparados para incorporar de nuevo a nuestros puestos en la comunidad.

J. Redorta Lorente

Té la paraula el lector

Horaris

Distingit Senyor: La majoria de granollers han vist amb plaer com s'han posat en marxa els nous horaris per a sales d'espectacles i bars. Es tracta doncs, d'una millora que satisfà a molts, ja que ens acostava a un horari més sensat. Jo, per la meua part, m'atreveixo a dir el contrari. Dic això perquè tothom recordarà que també entraren en vigor altres tipus d'horaris: aquests eren per a les tendes i comerços,

i, pel que es veu, han passat a la història, sense pena ni glòria. Ara bé, dins l'estat de coses, i malgrat que els comerciants no som més que uns esclaus del taulell, encara teníem temps d'anar al cinema. Ara, ja, ni això. Veuen el propòsit d'aquesta carta? No és altra cosa que un prec; no sé ben bé a qui va dirigit, si a tots els botiguers de Granollers o bé a l'autoritat a la qual correspongui el fer complir un «DECRET MINISTERIAL», ja que aquest tipus d'ordres, si no estic equivocant, són per a ser observades.

El meu propòsit, amb aquesta carta, Sr. Director, no és altre que el d'aconseguir un horari equilibrat i propi de segle vint,

SARGENTO NEGRO (3)

John Ford (Mundial) Consejo de Guerra contra un sargento de color después de la guerra civil americana. Es una mezcla de film del oeste y policiaco muy bien realizado e interpretado de forma excelente. Tiene poesía, un poco de humor y mucha humanidad. Es agradable de ver.

EL PUENTE SOBRE EL RIO KWAY (2)

David Lean (Principal) Guerra en Birmania. Ingleses contra Japoneses. Lucha para la construcción y destrucción de un puente. Sin embargo más que un film de aventuras o de guerra es un estudio interesantísimo de caracteres. Realización casi perfecta. Realismo. Belleza de la naturaleza. Sonido y silencios ajustadísimos. Interpretación magnífica. Tiene algunas concesiones de cara al público: alguna chica oriental bonita fuera de lugar, Japoneses demasiado crueles...

AGARRAME ESE VAMPIRO (3)

Steno (Astoria-Majestic) Es una parodia del género terrorífico, cuya única finalidad es hacer pasar un rato alegre al espectador sin meters en complicaciones. Realización muy irregular. Puede distraer.

A VOLAR JOVEN (3)

Miguel M. Delgado (Mundial) Film de Cantinflas. Esta vez aviador. Uno de los primeros films que realizó con M.M. Delgado. Es más flojo que otros.

LA BATALLA DE MARATHON (3)

J. Tourneau (Astoria Majestic) Film de aventuras, falsamente llamado histórico. Es una parodia-espectáculo de las luchas entre persas y griegos. Mal realizado e interpretado.

Semana Próxima

REBELION DE LOS ESCLAVOS (2)

i tenir, d'aquesta manera, tothom un ordre de vida, ja que no crec que estigui bé que un pugui anar a comprar a l'hora que li doni la gana, ni que el comerciant tingui l'obligació d'estar esperant vint-i-quatre hores cada dia. Molts diran que qui no es sigui d'acord, que tanqui! Molt bé, però així hom té que resignar-se a perdre la clientela. Diuen a l'estranger que Africa comença als Pirineus? El nostre ordre i la nostra vida tenen que demostrar qui té la raó, i el camí per a demostrar-ho és integrar nos a Europa en tot, fins i tot, en l'orari que marca la llei.

Un petit botiguer

Granollers - 7

A més de cinc anys de distància

Divendres, dia 9, es reüní al local del Cine Canigó, la segona Assemblea Parroquial. Era una continuació, un seguiment de la primera celebrada fa, aproximadament, uns cinc anys.

Paraules del Sr. Rector

El cant del «Tothom coneixerà que som del Crist si ens estimen com a germans» fou d'entrada a la reunió. Immediatament després, el Sr. Rector passà revista als principals problemes plantejats a la vida de la parròquia per tal que aquesta sigui viva i realment comunitària

El col·loqui

El President de la Junta Parroquial passà després a sotmetre a debat els punts essencials anteriorment plantejats, i, en especial, els de re-ovació litúrgica, pedagògica, de govern i d'apostolat, problemes de la caritat, de la vida eco-òmica de la Parròquia, de la participació dels seglars i qüestions sobre el nou centre parroquial i la integració en ell de les entitats d'apostolat parroquial.

Intervencions

No pas totes les qüestions suscitaran, a judicar per les intervencions, el mateix interès. En qüestions diverses, intervingueren, entre altres, el Sr. J. M. Ruera, Sr. Soto, Sr. Serra, Srta. Marina Molins, Mn M. Filellà, Sra Duran...

El demà

L'Assemblea no pot pas ser un acte sense demà. Ben al contrari. Així com foren anunciades ja algunes de les Comissions de preparació de la Missió i dels responsables de cada una, també algunes de les qüestions plantejades hauran de passar a un estudi concret a la realització d'alguna enquesta, per al que el fruit de l'Assemblea quedi reflectit en la vida parroquial.

Important exposició Zabaleta. A Barcelona, al Palau de la Virreina, s'inaugurà el dissabte, dia 10, una important exposició antològica de l'obra del pintor de Quesada, Rafael Zabaleta, mort en un moment de plenitud creadora i quan encara podia esperar-se per la seva edat -- havia nascut el 1907 --, una llarga tasca dins la millor pintura del país. L'exposició barcelonina inclou 106 obres, que corresponen a les diferents etapes de l'evolució de l'artista. Tothom que coneixi obres de Zabaleta comprendrà que l'exposició de la qual donem notícia serà, ben segurament, una de les més importants -- o potser la més important -- d'una temporada que, a Barcelona, es mostra bastant migrada. Recomanem, doncs, la visita al Palau de la Virreina. L'exposició Zabaleta quedarà tancada el dia 27.

Carmina Bassols. Carmina (en anteriors exposicions Carme) Bassols tancà diumenge passat la seva exposició d'olis a la Casa de Cultura de la Fundació P. Maspons i Camarasa. En realitat, poca cosa podem afegir a allò que havíem avançat abans de la inauguració. Les obres més importants ens eren ja conegudes, bé per haver estat exposades entre els participants al III Premi Granollers -- on, per cert, Carme Bassols ocupava un lloc de mèrit entre els «figuratius» --, bé per haver pres part al darrer concurs d'«Educación y Descanso», en el qual obtingué el primer premi. Aquest retrats constituïen, ara també, la part principal de l'exposició. Paisatges i bodegons tenien molt menys d'interès.

Pintura catalana a Madrid. Han començat els preparatius per a la inauguració a Madrid -- al «Casón del Buen Retiro» -- d'una gran exposició de pintura catalana, des dels pintors migevals fins les darreres tendències actuals. Esperem que una selecció acurada i responsable assoleixi la combinació justa per tal que es reflecteixi exactament la variada i tan interessant sèrie de noms i d'obres que Catalunya ha donat.

V.

CARBÓ

Clavé 36
Telef. 423

todo para su oficina

GRANOLLERS

En el invierno indispensables
En verano utilísimas

**SECADORAS
CENTRIFUGAS**

5
MODELOS

desde
3.991
ptas.

ALTA
ESTABILIDAD
En 3 minutos,
la ropa a punto
de plancha.

REPRESENTANTE
S. Riera
A. Clavé. 8 y 16
GRANOLLERS

sastrería camisería

RIERA

Pl. OLLAS, 18
Teléf. 514
GRANOLLERS

SUPLEMENTO DE LA HOJA DIOCESANA

Con Censura Eclesiástica

Depósito legal: B. 15969-1960